

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1124

29.09.2024 (135)

Adolf Hitler: Milovaný vůdce

Část 1

Úvod

Adolf Hitler byl jistě nejoblíbenějším vůdcem jakéhokoli národa!

Díky této lásce byl tak účinný. Díky této účinnosti se ho nepřítel tak obával. Díky tomuto strachu ho nepřítel rok co rok a desetiletí co desetiletí tak nenávidí.

Lásku nelze porazit nenávisť. Pravdu nelze vymýtit lží. Ušlechtilost nelze zničit ničemností.

Jednoho dne se karta obrátí...

Gerhard Lauck
říjen 1999 (110)

Kdo byl Adolf Hitler?

Michael Storm

Náš vůdce Adolf Hitler byl velmi nadaný člověk. Plnil mnoho nesmírně náročných rolí, včetně válečného pána, politického vůdce a stavitele, abychom uvedli jen několik z nich. Podle mého názoru ta nejčastěji uznávaná role - tedy válečný lord -, *nebyla tím* pravým vnitřním člověkem. I když se úkolu zhostil s veškerou energií, nebylo to jeho vnitřní poslání. (Například odmítal převést hospodářství na totální válku až do konce roku 1943 a povolání německých žen do válečného úsilí až do roku 1944, protože doufal, že válku úspěšně ukončí, aniž by musel zvrátit směr svého životního díla).

Ačkoli byl jistě skutečně nadaným politickým vůdcem a dynamickým státníkem, byly to vnější role, které však vnitřního člověka neuspokojovaly. Po zimní krizi na východní frontě ustoupily do pozadí před rolí válečného pána, kterou byl Vůdce nucen přijmout.

Vnitřní podstata Adolfa Hitlera, která se projevuje po celý jeho život, je *budovatelská*. Cílem letošního narozeninového článku je tuto skutečnost prozkoumat. Na rozdíl od negativního obrazu našeho milovaného Vůdce, který o něm vytvářejí židovská média, byl Hitler nejpozitivnějším a nejkonstruktivnějším vůdcem v dějinách.

Jako chlapec chtěl být malířem. V mládí se dokonce živil jako umělec. Své skutečné vnitřní poslání však objevil až poté, co se přihlásil na univerzitu ve Vídni. Umělecký institut jeho přihlášku odmítl, což mu zlomilo srdce. Řekli mu však, že jeho budoucnost leží v oblasti architektury a že by se měl uplatnit právě v tomto oboru.

Adolf Hitler během svého života navrhoval domy, budovy, stadiony, mosty, pracovní čtvrti i celá města. Každý z nich nesl osobní pečeť jeho nejvnitřnějšího já. Úkolem Alberta Speera jako hlavního říšského architekta bylo převzít vůdcovy nápady, skici, nákresy a modely a přetvořit je ve skutečnost. Betonové, skleněné a ocelové stavby vyrůstaly po celém Německu, jak se vůdcovy sny utvářely. Jeho stavební program pokračoval v letech 1933 až 1943. Německo však nemělo dostatek dělníků ani surovin, aby během tohoto krátkého, desetiletého období mohlo zahájit alespoň zlomek zamýšlených projektů.

Německé zbrojení bylo až do roku 1944 v pozadí jeho stavebního programu. V roce 1938 jen Francie předčila Německo ve zbrojení. V roce 1939 vynaložila Velká Británie na RAF více prostředků než Hermann Göring na Luftwaffe. V roce 1940 měla Francie dvakrát více moderních tanků než Německo. A tyto dvě takzvané mírumilovné demokracie byly *nejslabšími* v mohutné koalici spojeneckých mocností, které obklíčily Německo v nejobludnější válce, jakou lidstvo zná. Přesto jim to trvalo přes šest let - USA, SSSR, Velké Británii, Francii atd. - aby malé Německo přemohly.

Je zřejmé, že fyzická výstavba dálnic, budov a měst byla pro Vůdce velmi důležitá. Avšak ani tyto gigantické projekty nedokážou dostatečně demonstrovat jeho vnitřní já, které bylo mnohem větší.

Když Adolf Hitler vstoupil do neznámé NSDAP jako její sedmý člen, zahájil kampaň na vytvoření mocné politické mašinérie, která se z neznámého prostředí rozrostla ve všeobjímající hnutí, jež vidíme v magnetickém filmu *Triumf vůle*. Nic z toho by nebylo možné bez jeho vnitřního pohonu. Vybudování stranické mašinérie nebylo snadné a na celé cestě bylo třeba bojovat s hrozivými nepřáteli. Jak se politická odnož strany rozrůstala na miliony členů, Vůdce vytvářel četné odnože hnutí, aby každý člen mohl naplnit svůj osobní osud. Nejznámější byly samozřejmě S.S., S.A. a *Hitlerjugend*. Existovaly však desítky dalších, mnohem větších organizací, které podporovaly dělníky, zemědělce, studenty atd. Jejich členská základna převyšovala i dvoumilionovou S.A. Vůdcův génius byl tak velký, že prakticky každý byl začleněn do národní struktury, kde čerpal uspokojení z toho, co dělal nejlépe, a to zase sjednotilo národ tak, jako nikdy předtím ani potom.

Adolf Hitler nejenže vybudoval nejrozsáhlejší politické hnutí ve světových dějinách - a to v těch nejnepříznivějších podmínkách, jaké si lze představit -, ale vytvořil také nejsilnější ekonomiku v Evropě. Když se Fahrer 30. ledna 1933 ujal moci, byla německá ekonomika vyhořelým, doutnajícím trupem. Nezaměstnanost přesahovala 25 %. Německá marka byla bezcenná. Mezinárodní obchod byl nemožný kvůli židovské světové krizi a odmítnutí Velké Británie umožnit Německu přístup na světové trhy. Dokonce i celní unii s Rakouskem zakazovala zlá Versailleská smlouva. Německo zkrátka strádalo a bylo obklopeno zdí protekcionismu nepřátelských zemí. Německo mělo navždy zůstat hospodářským otrokem. Aby toho nebylo málo, vyhlásilo světové židovstvo se sídlem v New Yorku nacionálně socialistickému Německu válku. Vyzvalo k celosvětovému hospodářskému bojkotu Německa a využilo všech svých ekonomických a politických konexí po celém světě, aby Německo zadusilo.

Vůdce se zdánlivě beznadějného úkolu nezalekl. Během několika hodin po svém nástupu do čela bezvládného státu se pustil do herkulovského úkolu vybudovat nové národní hospodářství. Vůdcova energie s neuvěřitelnou rychlostí proměnila skomírající hospodářství v hospodářství plné vitality, síly a elánu. Miliony lidí se vrátili do práce. Rodiny mohly znovu začít žít. Skutečný pocit naděje pronikl do všech oblastí německého života. V roce 1938 bylo německé hospodářství nejsilnější v Evropě. Dokonce trpěla akutním nedostatkem pracovních sil. Italové, Poláci a Francouzi se hrnuli do Německa, aby uživili své rodiny.

Bohužel pro světový mír se z židovských chapadel světové deprese vymanilo pouze nacionálně socialistické Německo. USA byly v jejích spárech ještě 7. prosince 1941 a Anglie z nich nikdy neunikla. Válka jen zajistila nucené přiděly a po válce se Anglie opět propadla do své obrovské předválečné deprese - bez svého impéria.

Jakkoli jsou tyto úspěchy - budování měst, strany a hospodářství - obrovské, nejsou vrcholem vůdcova života. Ve 30. letech 20. století Adolf Hitler opakovaně ujišťoval světové vůdce, že národní socialismus není na vývoz, a stavěl svou politiku do kontrastu s židovskou bolševickou internacionálou, která napadala všechny národy v touze dobýt svět pro svůj marxisticko-židovský superstát. Nacionálně socialistická revoluce byla určena pouze pro Německo a zdegenerované plutokratické demokracie se neměly čeho obávat. Ale bály se!

Nenávist Židů vůči obnově árijské čistoty vyvrcholila světovou válkou, v níž proti židovským klonům stálo nacionálně socialistické Německo. Válka začala jako národnostní boj, v němž Německo bojovalo za své přežití v nepřátelském, Židy ovládaném světě. V průběhu války se však pod prapor národních socialistů hrnuly desetitisíce dobrovolníků, aby bojovali nejen za Německo, ale i za nový světový řád. Jejich cílem bylo vytvořit sjednocenou árijskou Evropu.

Hitler byl zpočátku proti. Chtěl jen, aby Německo zůstalo v míru. Jakmile však bylo jasné, že válku nelze lokalizovat, jeho názor se z německého pohledu změnil na panárijský, evropský! Maličké Německo se mělo stát hybným duchem sjednocené árijské nacionálně socialistické Evropy sahající od Lisabonu po Moskvu. Stalo by se neporazitelnou velmocí a bylo by více než rovnocenným soupeřem židovské plutokracii v USA a židovskému bolševismu v SSSR.

Generál Leon Degrelle vedl své jednotky Waffen S.S. Belgium na východní frontě. Bojovali za místo Belgie v panárijské Evropě. Hitler si ho (a jeho mužů) velmi

vážil. V roce 1945 dokonce prohlásil, že kdyby měl syna, chtěl by, aby byl jako Leon Degrelle!

Na konci války Vůdce vybudoval skutečně panárijské evropské hnutí, které podněcovalo statisíce lidí, aby ho nejen podporovali, ale aby za něj bojovali a prolévali krev i v posledních hodinách beznadějně existence Říše. Vůdcův bunkr v Berlíně do poslední chvíle bránili zahraniční dobrovolníci Waffen S.S.

Neuvěřitelný úspěch sjednocení Evropy, která byla po staletí rozdělená, nebyl jen Vůdcovým vrcholným dílem. Je také katalyzátorem, který pokračuje ve vývoji nacionálního socialismu z výlučně německého hnutí v dnešní celosvětový panárijský fenomén. Tento sen o skutečném světovém míru doutná silně v srdcích milionů bílých mužů po celém světě.

Adolf Hitler byl největším ze všech vůdců. Jeho odkazem pro nás je jeho koncepce světového míru založená na novém světovém řádu panárijského národního socialismu. Jednoduše řečeno, všichni běloši budou sjednoceni do árijského bratrstva, kde se budeme dělit o plody našeho kolektivního génia, práce a rasové nadřazenosti.

20. dubna má náš milovaný vůdce Adolf Hitler narozeniny. Zatímco každý předplatitel, příznivec a aktivista slaví, položte si otázku: *"Co bych měl dělat, abych pomohl dokončit vůdcovo nejdůležitější dílo? Co mohu udělat, abych zajistil přežití svých árijských dětí v tomto stále nepřátelštějším, nebilém světě?"*.

Na památku snu našeho padlého vůdce Adolfa Hitlera o sjednocené árijské rase. - *HEIL HITLER!*

Poutě

od Katti

"Dnes mi připadá prozřetelné, že mi osud vybral Braunau am Inn jako místo narození. A tak se mi toto malé pohraniční město jeví jako symbol velkého poslání.

Adolf Hitler, *MEIN KAMPF*, díl 1, kapitola I.

Začínal jsem pociťovat tisíce kilometrů a tři dny cesty letadlem, trajektem a železnicí z Chicaga, když můj vlak ze Salcburku uháněl zelenou krajinou stříbrných řek protkaných perníkovými vesničkami. Černé a šedé mraky se snášely nízko nad pralesními horami a střídavě zakrývaly a odhalovaly jejich rozeklané vrcholky - nádherné, dramatické, neustále se měnící panorama Horního Rakouska. Byl jsem však spíš vyčerpaný než nadšený a toužil jsem po teplé posteli v přátelském Gasthofu.

Únava se vytratila a adrenalin mi dobíjel metabolické baterie, když vlak zpomalil a zastavil v další stanici s názvem "Braunau am Inn". Ačkoli jsem příjezd do tohoto středověkého městečka plánoval už mnoho měsíců, vidět tento název stanice poprvé z okna vlaku byl pro mě šok. Podařilo se mi to! Opravdu jsem tu byl! S batohem na zádech jsem se vydal studeným lijákem několik kilometrů od nádraží na osamělou Linzer Strasse, kde jsem se poptal v hostinci Maybräu Gasthof. Měl jsem štěstí. Paní domácí mi řekla, že všechny ostatní podniky v Braunau a na míle daleko jsou obsazené, často i několik měsíců dopředu. "Nedivím se tomu," řekl jsem tajemně a ona se usmála. "Tento měsíc je tu celý svět." "Cože?" Zalupal jsem po dechu. "Jen počkej. Uvidíš!" A nechala mě o samotě, abych o její záhadě přemýšlel ve své malé pohodlné kóji.

Probudil jsem se za svítání do rána, které bylo ještě vlhké po včerejších přeháňkách. Město však žilo vesnickým ruchem a já obdivoval nádherné, harmonické prolínání moderního života - obchodů a domů s tradičními budovami a ulicemi minulých století. Pokračoval jsem až na konec Linzer Strasse, která se otevírala do vzdušného Tržního náměstí přímo ze středověku. Na jeho jižním konci stála Salzburger Tor, mohutný oblouk, který před pěti sty lety střežil původní vstup do Braunau. Druhou stranou přecházel pouliční most přes malý přítok řeky Inn. Snad sto padesát metrů od Tor dodnes stojí velký, prostý, bíle omítnutý dům, který dnes obývají nájemníci. Právě k této zdánlivě nenápadné stavbě v zapadlém rakouském městečku jsem se vydal na návštěvu z druhého konce světa. Zde, v domě na Salzburger Vorstadt, se totiž narodil největší syn země a já jsem přijel oslavit jeho sté narozeniny.

Nebyl jsem sám, jak jsem se dozvěděl následujícího dne, kdy pravidelné jednotky a speciální jednotky rakouské armády náhle obsadily Braunau am Inn. Doprava přes most k německým hranicím byla uzavřena a osoby vstupující do města musely předložit doklad o pobytu. Nízko nad hlavou kroužil vojenský vrtulník, zatímco desítky obrněných transportérů rachotily starým tržištěm. Ve scénách připomínajících hollywoodské propagandistické filmy ze čtyřicátých let se mezi zmatenými vesničkami proháněli vojáci se samopaly a na strážních stanovištích

stály postavy v přilbách s důstojníky s pistolemi. Po celém městě se objevily plakáty, které nepokrytě oznamovaly, že v Braunau platí stanné právo. Jakékoli formy veřejných demonstrací, upozorňovaly vládní plakáty, jsou od středy 14:00 do pátku 900 hodin přísně zakázány. Hlasitý projev více než dvou osob, pouliční shromáždění nebo pikety na chodníku, rozdávání letáků, vykřikování hesel, dokonce i osoby v "podezřelém oblečení" podléhaly okamžitému zatčení a stíhání podle rakouské "protinacistické" legislativy.

Samolibí zastánci demokracie se chovali přesně jako jejich vlastní odporné karikatury "totalitních fašistů". Těsně před jejich příjezdem však město zaplavily tisíce "cizinců" z celé Evropy a Ameriky, dokonce i z Austrálie, Jižní Afriky a Orientu. Ubohé malé Braunau bobtnalo návštěvníky a atmosféra stále více těžkla napjatým očekáváním. Všichni měli na jazyku různé zvěsti. Vlkodlačí komando mělo o půlnoci vztyčit nad salcburským Tor vlajku s hákovým křížem. Domnívali se, že v ulicích se v noci potulují židovští vrazi. Teroristé z Milána se chystali před starostovým domem narážet na podobiznu Simona Wiesenthala. Obavy veřejnosti neutišilo ani to, když vládní vojsko vytáhlo přes Salzburger Tor barikádu a uzavřelo Starý Vorstadt se zakázanou zónou. Skrz oblouk jsem viděl na ulici za ní, strašidelnou svou vynucenou prázdnotou.

V pozdních večerních hodinách bylo Tržní náměstí kromě vojáků na svých stanovištích z velké části opuštěné. Všechny hostince a restaurace však byly přeplněné oslavujícími hosty. Krátce před půlnocí se začaly dít věci. V hotelu Gann, nedaleko Salzburger Tor s barikádou, někdo objednal lahve nejlepšího domácího šampaňského a všude kolem se rozléhaly narozeninové přípitky. V Ratskelleru mého vlastního Maybräu, u vedlejšího stolu obklopeného mnichovskými univerzitními studenty, se jeden mladík elegantně postavil, zachrastil pravou rukou v zakázaném pozdravu a z plných plic zařval: "*Za Velkoněmeckou říši, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!*" Nikdo se o něj ani o jeho společníky nezajímal.

Protože jsem byl sám, byla moje vlastní oslava klidnější. Došel jsem na nedaleké prázdné tržiště a posadil se na lavičku pod velkými vesnickými hodinami. Vzhlédl jsem k obloze. Mraky, které poslední týden zakrývaly většinu střední Evropy, se rozestoupily a pozorovatelné hvězdy neúprosně tančily do svých osudových pozic, zatímco drzé plíce věžních hodin těžkopádně odbíjely půlnoc. Být na tomto místě, v této chvíli - to se nedá popsat slovy. Když se do věčnosti ozval poslední úder, stiskl jsem tlačítko přehrávání na svém malém magnetofonu. Badenweiler, jeho oblíbený pochod, mi duněl ve sluchátkách.

Druhý den ráno bylo náměstí ucpané spoustou lidí, kteří očekávali příchod. Zdálo se, že všichni čekají, čekají - čekají na co? Na koho? Jako by se měl každou chvíli objevit on sám, možná vzpřímeně stojící ve velkém černém mercedesu. Možná něco takového očekávali. Živý duch, citově hmatatelná přítomnost muže, který čtyřicet let po své fyzické smrti svolával pozornost světa do svého rodiště, sílila, projevovala se mocněji.

K poledni se uprostřed davu záhadně objevila skupina italských fašistů. Jeden z nich, vzdorující přesile úřadů, se pokusil promluvit. *"Přinášíme pozdrav k narozeninám největšímu hrdinovi bílé rasy! Žije navždy v srdcích a myslích svých pokrevních bratrů a sester! Žádné židovské tyranie."* - Vojáci se na něj a jeho druhy vrhli, ale ne dříve, než se jim podařilo zasalutovat ohromeným přihlížejícím. Někteří v davu se odvážili pozdrav opětovat. Jiní jákali a několik jich začalo zpívat starou šturmovikovou píseň "Brüder in Zechen und Gruben", zřejmě vtipnou narážku na Italův krátký projev o "pokrevních bratrech". I tyto respondenty policie odvedla k zatčení, což byl v této části světa těžký záťah.

Moje vlastní malá oslava se odehrávala za tímto ruchem, na náměstí Pfarrkirche v nádherné katedrále svatého Štěpána z 15. století. Nejprve jsem sestoupil do nedalekého podzemí k památníku padlých ve válce, na jehož stěnách je veřejný epitaf se jmény padlých z Braunau. Uprostřed podlahy leží představitel vojáka spícího hrdinskou smrtí. Na severní stěně je čestná listina bojovníků, kteří padli u Stalingradu. Zde jsem položil kytici květin s malým svítkem s nápisem: "A vy jste ještě zvítězili!". Po schodech z památníku jsem přešel do Pfarrkirche, kde jsem doprostřed oltáře položil kvetoucí stálezelený věnec s jeho fotografií a zapálil nejvyšší obětní svíci.

Když jsem meditovala v lavici, viděla jsem, jak přišla nějaká stará žena přímo k oltáři, kde si všimla mého věnce s fotografií. Ačkoli byla svým objevem zjevně ohromena, evergreen nerušila. Ostatní lidé přišli, se zjevným údivem si ho prohlédli, ale nechali ho nedotčený.

Zašel jsem do zadní části katedrály, abych se podíval na starobyrou křtitelnicí, u níž bylo pokřtěno dítě, a pak jsem se vrátil na jasné sluneční světlo přeplněného Tržního náměstí. Tyto prosté tiché události svým vyprávěním nemohou ani zdaleka vyjádřit hluboké dojetí a hluboký emocionální zážitek tohoto Dne dnů, jistě vnitřně nejinspirativnějšího dne mého života. Až do onoho dubnového dne jsem si do značné míry zoufal nad našimi vyhlídkami na úspěch. Ta nezměrná pohroma - ztráta druhé světové války - se zdála být nenapravitelná. Od smutného konce této

katastrofy pro pozemskou civilizaci hnutí bojuje vpřed, padá a znovu bojuje vpřed v době, kdy se hypnotizující síly zla zdají být neporazitelné.

Ale onoho 20. dubna, v den stého výročí jeho narození, v jeho posvátném rodišti, mi postupně docházelo nečekané poznání, že jsem byl úzkoprsý, když jsem své hodnocení vývoje a pokroku hnutí omezil na svůj vlastní úzký časový úsek. Jeho myšlenka je VĚČNÁ. Historické důsledky, které uvedl do pohybu, jsou přílivovou vlnou událostí, jež s přibývajícím léty nabírají nezadržitelný spád a sahají daleko do budoucnosti. Náš Pohyb je aplikací zákonů Přírody na lidské záležitosti a Příroda je všemocná. Může být dočasně zmařena, ale její síly jen narůstají ve frustraci, aby se nakonec řítily vpřed zuřivěji než kdykoli předtím.

21. dubna, poté co úřady zrušily zátarasy u jeho domu, se k němu hrnuly davy jako muslimové kolem svatého kamene v Mekce. Byl jsem mezi mnoha cizinci, ale všichni jsme se najednou cítili navzájem spřízněni, bratři a sestry svastiky, a být spolu na tomto uctívaném místě bylo jako návrat domů. Jeho duch nás všechny objal, učinil z nás své druhy a naplnil nás jistotou do budoucna. Samotný fakt, že jsme přišli z celé země na toto místo, v tomto zvláštním čase uprostřed nepřátelského světa, byl dostatečným důkazem, že myšlenka ještě žije." Bylo to tak, jak řekl ve filmu "Triumf vůle" - "příkaz našich srdcí" nás spojil. Cítili jsme zvláštní hrdost při vědomí, že budoucí generace nám budou závidět, že jsme se zde sešli v tomto jedinečném okamžiku, abychom zapálili narozeninovou svíčku obklopeni obrovskou noční dobou plnou nevědomosti a zla. Z tohoto plamene se bude současně šířit maják, který osvítl naše rasové příbuzné, a oheň, který spálí traviče našeho potomstva.

Přijel jsem do Braunau am Inn, abych mu nabídl drobné oslavy k uctění jeho památky. Ale on mi dal dar velký jako život sám - obnovenou, neotřesitelnou víru v náš nevyhnutelný, absolutní triumf. Heil Hitler! Tisíckrát Heil Hitler!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONAL SOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERKAMPF AUSLANDS- UND AUFGABENORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Seitlich Jahr nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Idiosyncrasy von Massenmord, Verbrechen, Verfolgung und Verleumdung haben nicht ermöglicht, die Karte der gerechten Welt unsere hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu entziehen.

Alle Nationalsozialisten sind unsterblich arbeitslos. Volk- und Rassenmenschen sollen Schüler an Schulen im Kampf um die Erhebung unserer weisen Führer.

Der Siegung ist zwar nicht gewunden, aber die Größe des historischen Verlustes ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der sowjetische Gegenstand ist aber dabei, den Willkür - gegen alle weisen Führer (?) - zu begreifen. Seine Mittel sind Zerstörung, Überflutung und Raubmord.

Ob "Hagel" oder "Sturm", ob im Wahlkampf oder im Straßengang, ob im Propagandakrieg weltweit oder auf einem Schlachtfeld anderer Art, jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hail Hitler!
Gerdhard Lusch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS Zpravodajství
www.nsdapao.org

#1005 19.06.2022 (137)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Přední zpráva
Rozhovor s Molly

Část třetí

NSK: Vaše současné projekty se zjevně týkají filozofie a umění.

Popište prosím svůj názor na dopad těchto témat v politice.

Molly: Snadím se stále aktualizovat fotogalerii, ale většinou se soustředím na Adolfa Hitlera a Annulu Indstava (www.mourningtheascient.com/truth.htm). Teď jsem na 21 stránkách a mám toho ještě hodně před sebou. Studium druhé světové války je absolutně informační minové pole. Hledáte informace o jedné věci a najdete další dvě, které je třeba prozkoumat. Připadáte si trochu jako archeolog, který odkrývá pohřbenou minulost. Minulost, kterou by raději nevybavovali na světlo. Za záplavu informací a obřadů můžeme opět podkóvat internet. V průběhu let se vynořily nesmírně vzácné věci z míst po

the **NEW ORDER**

Number 179 (137) Founded 1978 April 26, 2022 (137)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countenances and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "Hagel" or "Sturm", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gerdhard Lusch

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích
Stovky knih v mnoha jazycích
Stovky webových stránek v mnoha jazycích

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!

